KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
19. februar 1993 *

I de forenede sager T-7/93 R og T-9/93 R,

Langnese-Iglo GmbH, Hamburg (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokaterne Martin Heidenhain, Bernhard M. Maassen og Horst Satzky, Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jean Hoss, 15, Côte d'Eich,

og

Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG, Nürnberg (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat Ulrich Scholz, Nürnberg, og advokat Rainer Bechtold, Stuttgart, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bernd Langeheine, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alexander Böhlke, Frankfurt am Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Mars GmbH, Viersen (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat Jochim Sedemund, Köln, og Solicitor John Pheasant, advokatfirmaet Lovell, White and Durant,

* Processprog: tysk.

Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Michel Molitor, 14 A, rue des Bains,

intervenient,

angående begæringer om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutninger af 23. december 1992 om to procedurer i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/34.072 — Langnese-Iglo GmbH og IV/31.533 og IV/34.072 — Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. januar 1993 har Langnese-Iglo GmbH (herefter benævnt »Langnese«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 23. december 1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/34.072 — Langnese).

2 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor samme dag har Langnese tillige i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og artikel 104 i Rettens procesreglement fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af den beslutning, Kommissionen har meddeit selskabet, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 20. januar 1993 har Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG (herefter benævnt »Schöller«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 23. december 1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.533 og IV/34.072 — Schöller).

4 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor samme dag har Schöller tillige i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og artikel 104 i Rettens procesreglement fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af den beslutning, Kommissionen har meddelt selskabet, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.

5 Ved begæringer registreret på Rettens Justitskontor den 3. februar 1993 har Mars GmbH (herefter benævnt »Mars«) anmodet om tilladelse til at intervenere i sagerne T-7/93 R og T-9/93 R til støtte for Kommissionens påstande.

6 Begæringerne om intervention er i henhold til artikel 116, stk. 1, i Rettens procesreglement blevet forkyndt for parterne.

7 Ved telefax registreret på Rettens Justitskontor den 5. februar 1993 har Langnese erklæret, at selskabet ikke ville gøre indsigelse mod Mars' begæring om intervention. Langnese har dog anmodet om, at der alene blev udleveret en renset udgave af stævningen til Mars. Med henblik herpå har Langnese tilsendt Retten en ikke-fortrolig udgave af sin begæring om foreløbige forholdsregler. Ved telefax registreret på Rettens Justitskontor samme dag har Schöller gjort gældende, at Mars' begæring om intervention må afvises, da den alene vedrører sagen om foreløbige forholdsregler, og da der alene kan interveneres i en sådan sag, såfremt den, der fremsætter begæring om intervention, i forvejen har fået tilladelse til at intervenere i hovedsagen. I samme skrivelse har Schöller for alle tilfældes skyld anmodet om fortrolig behandling af visse oplysninger på s. 8 i begæringen om foreløbige forholdsregler.

8 Kommissionen har henholdsvis den 3. og 4. februar 1993 fremsat sine skriftlige bemærkninger til Langnese's og Schöller's begæringer om foreløbige forholdsregler. Ved telefax registreret på Rettens Justitskontor den 5. februar 1993 har Kommissionen erklæret, at den ikke har noget at indvende mod Mars' begæringer om intervention. Med hensyn til sagsøgernes anmodninger om fortrolig behandling af visse dele af sagsakterne har Kommissionen stillet sig tvivlende over for, om de af sagsøgerne anførte passager faktisk er forretningshemmeligheder, og forbeholdt sig ret til at kommentere dette spørgsmål i detaljer, såfremt Mars måtte få tilladelse til at intervenere i hovedsagerne.

9 Ved skrivelser af 5. og 8. februar 1993 har Rettens Justitskontor indkaldt Mars til retsmødet og tilstillet selskabet de ikke-fortrolige udgaver af begæringerne om foreløbige forholdsregler samt Kommissionens bemærkninger til disse begæringer.

10 Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 10. februar 1993.

11 Inden der tages stilling til de til Retten indgivne begæringer, skal der kort redegøres for sagernes kontekst, navnlig de væsentligste faktiske omstændigheder, der danner baggrund for de tvister, Retten skal afgøre, således som de fremgår af parternes skriftlige indlæg og deres mundtlige forklaringer i retsmødet den 10. februar 1993.

12 Den 18. september 1991 indgav Mars en klage til Kommissionen over Langnese og Schöller under påberåbelse af en overtrædelse af EØF-traktatens artikel 85 og 86, idet selskabet samtidig begærede iværksættelse af foreløbige forholdsregler med henblik på at forhindre det alvorlige og uoprettelige tab, som ifølge selskabet opstod ved, at salget i Tyskland af dets konsumisprodukter blev hæmmet væsentligt på grund af de aftaler, Langnese og Schöller i strid med konkurrencereglerne havde indgået med et stort antal detailhandlere.

13 Ved beslutning af 25. marts 1992 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/34.072 — Mars/Langnese og Schöller — foreløbige forholdsregler) forbød Kommissionen i det væsentlige — som en foreløbig forholdsregel — Langnese og Schöller, i forbindelse med konsumisprodukterne »Mars«, »Snickers«, »Milky Way« og »Bounty« og i den udstrækning, disse tilbydes den endelige forbruger i enkeltportioner, at gøre brug af deres aftalemæssige rettigheder i henhold til aftaler, som er indgået af dem selv eller til deres fordel, for så vidt som detailhandlere forpligter sig til udelukkende at købe, tilbyde og/eller sælge konsumis fra disse producenter. Kommissionen besluttede endvidere at lade fordelen ved anvendelse af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1984/83 af 22. juni 1983 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af eksklusive købsaftaler (EFT L 173, s. 5, herefter benævnt »forordning nr. 1984/83«) bortfalde for de af Langnese indgåede eksklusive købsaftaler, for så vidt gennemførelsen af ovennævnte forbud kræver det. Sagsøgerne i nærværende sag anlagde to sager ved Retten (T-24/92 og T-28/92) med påstand om annullation af beslutningen og to sager om foreløbige forholdsregler (T-24/92 R og T-28/92 R) med henblik på at opnå udsættelse af gennemførelsen af beslutningen.

14 Ved kendelse af 16. juni 1992 (sag T-24/92 R og T-28/92 R, Langnese og Schöller mod Kommissionen, Sml. II, s. 1839) udsatte Rettens præsident gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 25. marts 1992, undtagen for så vidt angår de salgssteder på servicestationer, som er bundet af eksklusive købsaftaler med sagsøgerne, indtil Kommissionen har truffet endelig beslutning i den administrative sag, eller indtil der er afsagt dom i hovedsagerne. Præsidenten bestemte i øvrigt, at Kommissionen skulle føre kontrol med gennemførelsen af kendelsen og navnlig fra den 1. juli 1992 hver måned tilstille Retten de oplysninger, den modtager fra Mars vedrørende salgssteder på servicestationer, der er bundet af eksklusive købsaftaler med sagsøgerne, og med hvilke Mars har indgået aftale om salg af selskabets konsumisprodukter.

15 De omtvistede beslutninger af 23. december 1992 gik ud på, at Kommissionen

— fastslog, at de eksklusive købsaftaler, som Langnese og Schöller har indgået med detailhandlere med forretningssted i Tyskland med henblik på videresalg af småis, er i strid med EØF-traktatens artikel 85, stk. 1 (artikel 1)

— lod fordelen ved anvendelse af forordning nr. 1984/83 bortfalde for så vidt angår de af Langnese indgåede aftaler, i det omfang disse opfylder betingelserne for gruppefritagelse, og afviste at indrømme en individuel fritagelse i henhold til EØF-traktatens artikel 85, stk. 3, for de af Schöller indgåede aftaler (artikel 2)

— pålagde Langnese og Schöller senest tre måneder efter meddelelsen af beslutningen at oplyse de videreforhandlere, med hvem de har indgået stadig gældende aftaler af den i beslutningen nævnte karakter, om ordlyden i artikel 1 og 2 under henvisning til, at aftalerne ikke har retsvirkning (artikel 3) og

— forbød Langnese og Schöller at indgå aftaler af den i artikel 1 omhandlede karakter indtil den 31. december 1997 (artikel 4).

Retlige bemærkninger

Begæringerne om intervention

16 Indledningsvis bemærkes, at begæringerne om intervention er fremsat inden for de fastsatte frister.

17 De omtvistede beslutninger udgør afslutningen på den administrative procedure, som Kommissionen indledte som følge af den klage, Mars den 18. september 1991 indgav over Langnese og Schöller med den begrundelse, at disse i strid med EØF-traktatens konkurrenceregler hindrede distributionen af Mars' konsumisprodukter i Tyskland. Vedtagelsen af de omtvistede beslutninger bevirkede endvidere, at den af Rettens præsident den 16. juni 1992 afsagte kendelse om delvis udsættelse af gennemførelsen de foreløbige forholdsregler, som Kommissionen traf ved sin beslutning af 25. marts 1992, ophørte med at have virkning, således som det fremgår af punkt 3) i kendelsens konklusion.

18 Mars har under disse omstændigheder en retlig interesse i at intervenere i nærværende sager om foreløbige forholdsregler til støtte for Kommissionens påstande.

Begæringerne om fortrolig behandling

19 Det synes under sagerne om foreløbige forholdsregler berettiget at tage Langnese's og Schöller's begæringer om fortrolig behandling af visse oplysninger til følge, idet oplysningerne umiddelbart synes at kunne betragtes som forretningshemmeligheder.

Begæringerne om udsættelse af gennemførelsen

20 Retten kan i medfør af artikel 185 og 186 i EØF-traktaten og artikel 4 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt, hvis den skønner, at forholdene kræver det, eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

21 Ifølge artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement skal begæringer vedrørende de i EØF-traktatens artikel 185 og 186 omhandlede foreløbige forholdsregler angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De forholdsregler, der anmodes om, skal være foreløbige, således at forstå, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen.

22 I de omtvistede beslutninger giver Kommissionen udtryk for den opfattelse, at de aftaler, som Langnese og Schöller er parter i, udgør en overtrædelse af EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, idet de dels udelukker konkurrence mellem produkter af samme mærke og væsentligt begrænser konkurrencen mellem produkter af forskellige mærker på det relevante marked, dels kan påvirke handelen mellem medlemsstater mærkbart i negativ retning. Kommissionen finder endvidere, at bestemmelserne i forordning nr. 1984/83 ikke kan anvendes på de af Langnese og Schöller indgåede leveringsaftaler, da disse er indgået for et ubestemt tidsrum som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d). Under alle omstændigheder lader Kommissionen fordelen ved gruppefritagelsen bortfalde for de af Langnese indgåede aftaler, og den afviser at indrømme en individuel fritagelse for de af Schöller anmeldte aftaler med den begrundelse, at disse aftalers kumulative virkning udelukker enhver konkurrence for en væsentlig del af de pågældende produkter.

23 På grund af forbindelsen mellem de to begæringer om udsættelse af gennemførelsen af de omtvistede beslutninger bør sagerne forenes med henblik på sagen om foreløbige forholdsregler.

Parternes argumenter

24 De argumenter, parterne har fremført i deres skriftlige indlæg samt i deres mundtlige indlæg under retsmødet den 10. februar 1993, kan sammenfattes som følger.

25 Sagsøgerne har gjort gældende, at deres begæringer om udsættelse af gennemførelsen af de omtvistede beslutninger er uopsættelige og berettigede af faktiske og retlige grunde. Angående uopsætteligheden har sagsøgerne henvist til, at virkningerne af en øjeblikkelig gennemførelse af de omtvistede beslutninger ville være uoprettelige, og at de ville lide et alvorligt tab som følge af en sådan gennemførelse. Virkningerne af en øjeblikkelig gennemførelse af beslutningerne ville ikke kunne korrigeres i tilfælde af en senere annullation af beslutningerne, idet en tilbagevenden til salgsstedseksklusiviteten ville være praktisk taget udelukket.

26 I denne forbindelse har sagsøgerne navnlig fremhævet, at ikke alene ville alle deres konkurrenter fremover kunne få adgang til samtlige de salgssteder, med hvilke sagsøgerne har indgået eksklusive købsaftaler, men hver sagsøger ville ligeledes benytte sig af denne åbning til at udvide sine aktiviteter til den andens salgssteder ved at tilbyde særlig fordelagtige betingelser. Indehaverne af disse salgssteder ville få forøget deres fortjeneste og ville derfor ikke senere gå med til på ny at indgå eksklusive købsaftaler. Det ville ifølge sagsøgerne ikke længere være muligt at sikre alle landets talrige små forretninger i den traditionelle handel regelmæssige forsyninger, da det ikke længere ville kunne betale sig. Sagsøgerne har i øvrigt gjort gældende, at bortfaldet af salgsstedseksklusiviteten ligeledes ville ramme eksklusiviteten med hensyn til anvendelsen af de frysekummer, de stiller til rådighed for visse forhandlere, hvilken eksklusivitet ikke forbydes ved de omtvistede beslutninger. På salgsstederne ville man nemlig ofte gå over til at anbringe såvel sagsøgernes som konkurrenternes produkter i de pågældende frysekummer.

27 Det fremgår ifølge sagsøgerne af det således anførte, er der fare for, at deres distributionssystemer ville lide uoprettelig skade, og følgelig fare for et alvorligt og uoprettelig tab, hvilket retfærdiggør en udsættelse af gennemførelsen af de omtvistede beslutninger (kendelser afsagt af Domstolens præsident den 31.3.1982, sag 43/82 R, VBVB mod Kommissionen, Sml. s. 1241, og den 13.6.1989, sag 56/89 R, Publishers Association mod Kommissionen, Sml. s. 1693, samt kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.6.1992, Langnese og Schöller mod Kommissionen, jf. ovenfor).

28 Efter sagsøgernes opfattelse vil en udsættelse af gennemførelsen af de omtvistede beslutninger i øvrigt ikke medføre nogen ulemper for konkurrenterne, eller højst et minimalt tab for Mars, idet Mars' vanskeligheder med at komme ind på markedet ikke skyldes de af sagsøgerne indgåede eksklusive købsaftaler, men derimod Mars' egen markedsstrategi.

29 Med hensyn til, om der foreligger *fumus boni juris*, har sagsøgerne fremhævet, at spørgsmålet, om der i sidste instans må gives sagsøgerne medhold, må stå åbent, og at det alene er afgørende, at sagerne ikke forekommer fuldstændig uberettigede (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 13.6.1989, Publishers Association m.fl. mod Kommissionen, jf. ovenfor, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.7.1992, sag T-29/92 R, SPO m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2161). Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen udtrykkeligt har anerkendt, at de omtvistede eksklusive købsaftaler er forenelige med Fællesskabets konkurrenceregler, i en administrativ skrivelse, et såkaldt »comfort letter«, af 20. september 1985 til Schöller, og at beslutningen om at lade fordelen ved den i forordning nr. 1984/83 fastsatte gruppefritagelse bortfalde for de omtvistede aftaler, er retsstridig. Sagsøgerne finder endvidere, at hverken artikel 85, stk. 1, i EØF-traktaten, artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 85 og 86, eller forordning nr. 1984/83 giver Kommissionen hjemmel til at forbyde dem at indgå eksklusive købsaftaler i fremtiden.

30 Endvidere finder sagsøgerne, at en afvejning af de interesser, der står på spil, viser, at det er berettiget at udsætte gennemførelsen af de omtvistede beslutninger, da disse i det væsentlige går ud på at beskytte Mars' interesse i yderligere at forøge sin markedsandel i en sektor (ispindesektoren), der kun udgør en minimal del af

konsumismarkedet. Over for denne interesse står sagsøgernes interesse i foreløbig at opretholde distributionssystemer, der har eksisteret i årtier, på hele markedet.

31 Kommissionen finder ikke, at sagsøgerne i deres begæringer har anført omstændigheder, der tyder på uopsættelighed, eller faktiske og retlige forhold, der umiddelbart retfærdiggør en udsættelse af gennemførelsen af de omtvistede beslutninger.

32 Kommissionen har anført, at sagsøgernes betragtninger om udsigterne til at få medhold i hovedsagerne ikke er overbevisende. Navnlig kan sagsøgerne ikke påberåbe sig den administrative skrivelse til Schöller, da der i skrivelsen udtrykkeligt tages forbehold med hensyn til sagens genoptagelse. Schöller har den 29. november 1991 fået meddelelse om denne genoptagelse. Kommissionen finder i øvrigt, at den i de omtvistede beslutninger udførligt har redegjort for, hvorfor betingelserne for at lade fordelen ved gruppefritagelsen i henhold til forordning nr. 1984/83 bortfalde er opfyldt, og hvorfor der ikke kan gives en individuel fritagelse for de af Schöller indgåede eksklusive købsaftaler.

33 Efter Kommissionens opfattelse kan gennemførelsen af artikel 1 og 4 i de omtvistede beslutninger under alle omstændigheder ikke gøres til genstand for en udsættelse. Artikel 1 i de to beslutninger er nemlig kun konstaterende, idet aftaler af den art, der er nævnt i EØF-traktatens artikel 85, stk. 1, er forbudt, også selv om der ikke er truffet beslutning herom. For så vidt angår artikel 4 er der retlige hindringer for en udsættelse, idet beslutningerne under alle omstændigheder udelukker indgåelse af nye eksklusive købsaftaler. Kommissionen har dog i retsmødet erklæret, at den ikke har noget at indvende imod, at artikel 4 i de omtvistede beslutninger suspenderes, forudsat at sagsøgerne ikke får tilladelse til at forny de eksisterende aftaler. Kommissionen er derimod ikke sikker på, om gennemførelsen af artikel 2 i beslutningerne ligeledes kan udsættes. Da anvendelsen af artikel 85, stk. 3, nemlig kræver vurdering af indviklede økonomiske forhold, kan Retten ikke foretage vurderingen i Kommissionens sted og give en aftale, der er erklæret ugyldig, foreløbig gyldighed. Under alle omstændigheder kan en eventuel udsættelse

ikke udgøre et fritagelsessurrogat. Det står derfor de pågældende aftaleparter frit for til enhver tid at se bort fra de aftalte regler.

34 Kommissionen har endelig bemærket, at man på baggrund af resultaterne af den delvise åbning af sagsøgernes salgssteder på servicestationerne ikke kan konkludere, at en øjeblikkelig gennemførelse af de omtvistede beslutninger i fremtiden ville få betydelige og uoprettelige ugunstige følger. Tværtimod viser erfaringerne, at sagsøgerne har en så solid position på markedet, at Kommissionens foranstaltninger på kort sigt ikke vil få mærkbare følger for nye konkurrenter.

35 Mars har i sit mundtlige indlæg bestridt, at der foreligger økonomiske grunde, der nødvendiggør, at sagsøgerne benytter eksklusivsalgssteder i Tyskland. Langnese har i andre medlemsstater betydelige markedsandele uden at gøre brug af eksklusive købsaftaler. Selv om de omtvistede beslutninger giver Mars mulighed for alene eller sammen med andre småproducenter som f.eks. Warncke at indgå eksklusive købsaftaler, vil detailhandlerne altid være afhængige af sagsøgerne, idet Langnese's og Schöller's produkter har et meget fint ry på det tyske marked. Under alle omstændigheder har Mars forpligtet sig til ikke at indgå eksklusive købsaftaler med selskabets salgssteder.

Rettens bemærkninger

36 I sin kendelse af 16. juni 1992 vedrørende begæringerne om udsættelse af gennemførelsen af den beslutning om foreløbige forholdsregler, der var truffet af Kommissionen som led i de over for Langnese og Schöller indledte procedurer, traf Rettens præsident under henvisning til sagens særlige omstændigheder bestemmelse om en overgangsløsning, der gav Mars adgang til de servicestationer, med hvilke sagsøgerne har indgået eksklusive købsaftaler. Ifølge de oplysninger, som Kommissionen har tilstillet Retten i medfør af samme kendelse, blev denne markedsåbning ikke til stor glæde for Mars, i hvert fald ikke i det tidsrum, der dækkes af kendelsen, hvilket alle berørte parter er enige om.

37 I øvrigt tager de omtvistede beslutninger i modsætning til Kommissionens beslutning af 25. marts 1992 om foreløbige forholdsregler ikke længere alene sigte på at sikre Mars fuld adgang til det tyske konsumismarked, idet det nemlig også fastslås, at de distributionssystemer, sagsøgerne har anvendt i mange år i Tyskland, er i strid med EØF-traktatens artikel 85, stk. 1. Ved de omtvistede beslutninger lader Kommissionen også fordelen ved gruppefritagelsen i henhold til forordning nr. 1984/83 bortfalde for de eksklusive købsaftaler mellem sagsøgerne og disses respektive videreforhandlere, og de af Schöller anmeldte aftaler nægtes en individuel fritagelse, samtidig med at der nedlægges forbud mod at indgå nye eksklusive købsaftaler indtil den 31. december 1997.

38 Som allerede fastslået af Rettens præsident i kendelsen af 16. juni 1992, er parterne endelig grundlæggende uenige om afgrænsningen af det relevante marked og om de faktiske betingelser for at få adgang til det. Parternes synspunkter kan dog ikke behandles grundigt inden for rammerne af nærværende sag om foreløbige forholdsregler. Navnlig afgrænsningen af det relevante marked er imidlertid af grundlæggende betydning for spørgsmålet om bortfaldet af fordelen ved gruppefritagelsen i henhold til forordning nr. 1984/83, og Retten kan, da der er tale om vurdering af indviklede økonomiske forhold, ikke foretage vurderingen i Kommissionens sted.

39 Herefter kan sagsøgernes anbringender ikke umiddelbart anses for fuldstændig ubegrundede, og begæringerne om udsættelse af gennemførelsen af de omtvistede beslutninger kan derfor heller ikke umiddelbart forkastes (se bl.a. ovennævnte kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.6.1992, Langnese og Schöller mod Kommissionen).

40 For så vidt angår risikoen for et alvorligt og uopretteligt tab må det fremhæves, at en øjeblikkelig gennemførelse af de omtvistede beslutninger, som indebærer ophævelse af samtlige eksklusive købsaftaler og dermed bringer de distributionssystemer, der i årevis har eksisteret på det tyske marked, i fare, vil kunne fremkalde en udvikling på dette marked, som det antageligt senere vil være meget vanskeligt, endog umuligt, at rette op på, såfremt sagsøgerne får medhold i hovedsagen (jf. senest ovennævnte kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.7.1992, SPO m.fl.

mod Kommissionen, præmis 31). Dette gælder så meget mere, som det i det foreliggende tilfælde ikke længere alene drejer sig om at give én konkurrent, nemlig Mars, adgang til salgssteder, der er bundet af eksklusive købsaftaler med sagsøgerne, således som det var tilfældet ved vedtagelsen af de foreløbige forholdsregler, men også om at åbne markederne for samtlige konkurrenter, herunder også at give hver sagsøger adgang til den anden sagsøgers eksklusive salgssteder. Det kan dog i betragtning af Langnese's og Schöller's markedsposition ikke udelukkes, at de ændringer, der i tilfælde af en øjeblikkelig gennemførelse af de omtvistede beslutninger sker på markedet, indtil Retten har truffet afgørelse vedrørende realiteten, endeligt vil ødelægge sagsøgernes muligheder for at genindføre deres distributionssystemer, såfremt Retten annullerer de omtvistede beslutninger.

41 Men samtidig kan en udsættelse af gennemførelsen af de omtvistede beslutninger også føre til en konsolidering af den nuværende markedsstruktur og således gøre det muligt for sagsøgerne at gøre det stadig vanskeligere for såvel Mars, der forhindres i fuldt ud at udnytte fordelen ved at overføre selskabets chokoladeprodukters bekendthed til konsumisområdet, som de øvrige virksomheder, der er etableret på markedet, at få adgang til dette marked.

42 Også efter sagsøgernes opfattelse er det kun i begrænset omfang lykkedes for Mars at få adgang til sagsøgernes eksklusive salgssteder på servicestationerne. I øvrigt synes sagsøgerne at erkende, at deres position på markedet i betragtning af Mars' salgsstrategi i praksis ikke bliver bragt i fare i nær fremtid.

43 Under sådanne faktiske og retlige omstændigheder må Retten foretage en afvejning af parternes interesser, herunder Kommissionens interesse i omgående at bringe de af den konstaterede overtrædelser af traktatens konkurrenceregler til ophør, således at det både undgås, at der skabes en situation, som ikke kan ændres, og at der opstår et alvorligt og uopretteligt tab for en af sagens parter (jf. senest ovennævnte kendelse afsagt af Rettens præsident den 16.7.1992, SPO m.fl. mod Kommissionen, præmis 38).

44 Gennemgangen af sagens akter har vist, at den af sagsøgerne påståede overhængende risiko for et alvorligt og uopretteligt tab på baggrund af den måde, markedet, der er præget af en vis stivhed, fungerer på, snarere skyldes den gensidige åbning af deres respektive eksklusive salgssteder end muligheden for, at Mars alene eller sammen med andre konkurrenter som f.eks. Warncke, Eismann eller Artigel får adgang til de samme salgssteder, som stadig i vidt omfang er bundet af aftaler om eksklusivitet med hensyn til de frysekummer, Langnese og Schöller har stillet til deres rådighed. Sagsøgerne har heller ikke godtgjort, at en øjeblikkelig håndhævelse af det ved artikel 4 i de omtvistede beslutninger nedlagte forbud mod at indgå aftaler af den i artikel 1 omhandlede karakter indtil den 31. december 1997 indebærer en risiko for et alvorligt og uopretteligt tab. Følgelig er det, i det mindste på dette stadium, ikke berettiget at udsætte gennemførelsen af de nævnte bestemmelser.

45 En bestemmelse om foreløbige forholdsregler synes herefter at burde indskrænkes til, hvad der er absolut nødvendigt for at begrænse risikoen for et alvorligt og uopretteligt tab for sagsøgerne som følge af en øjeblikkelig gennemførelse af de omtvistede beslutninger. Der kan på dette stadium sikres en tilstrækkelig beskyttelse af begge sagsøgeres interesser, ved at de får mulighed for at gøre de eksklusive købsaftaler med deres respektive salgssteder gældende over for hinanden.

46 Der henvises til, at en kendelse om foreløbige forholdsregler ifølge procesreglementets artikel 108 efter begæring fra en af parterne til enhver tid kan ændres eller ophæves på grund af ændrede forhold. Såfremt sagsøgernes salgssystemer lider væsentlig skade som følge af, at deres eksklusive salgssteder åbnes for konkurrenterne, tilkommer det sagsøgerne at rejse sagen for Retten.

47 Det bør herefter bestemmes, at Langnese og Schöller fortsat over for hinanden kan gøre salgsstedseksklusiviteten gældende, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagerne. Med henblik herpå skal de meddelelser, der efter de omtvistede beslutnin-

gers artikel 3 skal gives til videreforhandlerne, ud over ordlyden i artikel 1 og 2, indeholde oplysning om, at de eksklusive købsaftaler i henhold til denne kendelse kan påberåbes over for Langnese eller Schöller.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Det tillades Mars GmbH at intervenere i sagerne T-7/93 R og T-9/93 R til støtte for Kommissionens påstande.

2) De af Langnese-Iglo GmbH og Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG fremsatte begæringer om fortrolig behandling af visse oplysninger i deres begæringer om udsættelse af gennemførelsen tages til følge under sagen om foreløbige forholdsregler.

3) Sagerne T-7/93 R og T-9/93 R forenes med henblik på sagen om foreløbige forholdsregler.

4) Langnese-Iglo GmbH og Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG kan fortsat over for hinanden gøre salgsstedseksklusiviteten gældende, indtil Retten har truffet afgørelse i hovedsagen.

5) De meddelelser, der efter de omtvistede beslutningers artikel 3 skal gives til videreforhandlerne, skal indeholde oplysning om, at de eksklusive købsaftaler i henhold til denne kendelse kan påberåbes over for Langnese-Iglo GmbH og Schöller Lebensmittel GmbH & Co. KG.

6) I øvrigt tages begæringerne om udsættelse af gennemførelsen ikke til følge.

7) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 19. februar 1993.

H. Jung
Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça
Præsident